

ВСТУПНЕ СЛОВО ГОЛОВНОГО РЕДАКТОРА

ПОСИЛИТИ ПОЗИТИВНИЙ ВПЛИВ НА РОЗВИТОК ВІТЧИЗНЯНОЇ ПРАВНИЧОЇ НАУКИ — ГОЛОВНЕ ЗАВДАННЯ НАУКОВОЇ РАДИ ТА РЕДКОЛЕГІЇ ЖУРНАЛУ «ПРАВО УКРАЇНИ» У ЮВІЛЕЙНОМУ 2017 РОЦІ

О. СВЯТОЦЬКИЙ

*доктор юридичних наук, професор,
академік НАПрН України*

Для журналу «Право України» 2017-й рік не буде ординарним, звичайним. Адже у цьому році виповнюється 95 років від дня заснування загальнонаціонального юридичного часопису. (Хоча його назви і змістовна соціально-правова спрямованість, ясна річ, оновлювалися з огляду на зміни конкретно-історичних умов та обставин.) Така ювілейність є імпульсом для того, аби не лише урочисто відзначити згадану подію, а й вжити додаткових заходів для посилення впливу видання на розвиток вітчизняної юридичної науки та удосконалення юридичної практики й освіти у напрямі утвердження в Україні демократичної, соціальної, правової держави та верховенства права.

Для початку (на основі аналітичного огляду минулорічних журнальних публікацій) стисло охарактеризуємо

основні здобутки нашого часопису, а також окреслимо деякі проблеми, які виникали у процесі його видання та потребують вирішення у новому році.

По-перше, не можна не відзначити постійну актуалізацію тематики його статей. Це насамперед проявлялось як у самих назвах актуальних тем журналу (вони здебільшого були підпорядковані його стратегічній минулорічній меті: сприяти науковому забезпеченню наближення правової системи України до європейських правових стандартів), так і в запровадженні низки нових змістовних рубрик (зокрема таких, як-от: «Конституція України: витоки та становлення», «Влада в Україні: шляхи до ефективності», «Практика Європейського суду з прав людини: огляд рішень»).

Вочевидь підвищена суспільна значущість означеної мети й таких «тема-

тик», їх відповідність проблемним запитам сучасної соціальної (передовсім державно-правничої) практики навряд чи може викликати сумніви.

По-друге, є підстави констатувати посилення практичності журнальних публікацій. Це виявилось як у збільшенні статей, безпосередньо присвячених проблематиці тих державно-правових реформ, які проводилися (та й нині тривають) у країні: конституційної, судової, муніципальної, антикорупційної тощо, так і в подальшій, так би мовити, європеїзації вітчизняного державно-правового регулювання.

По-третє, відбулося певне розширення авторського активу журналу. Так, з-поміж тих фахівців, чії статті публікувалися минулоріч, можна побачити й нові прізвища.

До речі, видалося доцільним проаналізувати фахову структуру нашого авторського корпусу. Серед авторів минулорічних публікацій абсолютну більшість становили науково-педагогічні (124) та наукові (62) працівники; якщо ж до них додати ще й аспірантів і здобувачів, то загальна кількість, так би мовити, наукової частини нашої автури перевищувала у минулому році 200 осіб. Така ситуація виглядає цілком виправданою, оскільки «Право України» — це часопис передовсім науковий. Що ж до авторів-практиків, то з усієї їх кількості (49) найбільшу частину становили судді (29) й адвокати. Це пояснюється, радше за все, тим, що саме у минулі два роки в Україні були здійснені важливі кроки (починаючи з конституційних) щодо, власне, судової реформи.

По-четверте, досить активним залишалось аналітично-оглядове інформування наших читачів про нові, найбільш значущі, вітчизняні юридичні видання (насамперед монографічні та навчальні). Майже 20 рецензій на них було оприлюднено в нашому журналі.

По-п'яте, значною була кількість проведених в Україні публічних науково-

практичних обговорень — форумів, конференцій, круглих столів тощо, інформація про які доводилася до відома читачів журналу (понад 10 таких повідомлень).

По-шосте, продовжувалася розпочата ще у 2015 р. практика публікації законопроектних матеріалів стосовно врегулювання в Україні проблем, які викликають досить широкий суспільний резонанс. Зокрема, журнал опублікував законопроекти «Про внесення змін до Закону України «Про ратифікацію Європейської хартії регіональних мов або мов меншин»» (№ 3/2016) та «Про Національну систему охорони інтелектуальної власності в Україні» (№ 11/2016).

І, нарешті, по-сьоме, було розширено мережу міжнародних науково-метричних баз даних (центрів), через які здійснювалося інформування (у цифровому форматі) закладів та індивідуальних читачів в інших країнах стосовно публікацій, вміщених у часописі «Право України». (Так, у минулому році він був внесений ще до однієї — вже третьої! — з таких баз: «Hein Online» (США).)

Втім, у діяльності з підготовки й публікації журналу «Право України» (котра здійснюється, як відомо, в досить ускладнених, трансформаційних умовах) існували й певні проблеми. А саме:

- вкотре відбулося подорожчання видавничих витрат (зумовлене, насамперед, непростотою економіко-фінансовою ситуацією та практикою ціноутворення у державі), що, звісно, неминуче призводило до деякого скорочення кількості щорічних індивідуальних передплатників на журнал «Право України»;

- у минулому році дещо бракувало розгорнутих науково-практичних дискусій на сторінках журналу з актуальних державно-правових проблем, які викликають неабиякий суспільний резонанс. (Поодинокі різноматичні,

хай і досить полемічні, статті, які час від часу з'являлися у рубриці «Дискусії та обговорення», навряд чи компенсували зазначену прогалину.);

- бракувало публікацій у традиційній рубриці журналу «На допомогу молодому викладачу» та й загалом щодо реформування юридичної освіти (яке, як відомо, нині стоїть на порядку денному в країні).

Тому, з огляду на викладене, науковій раді та редколегії журналу «Право України» необхідно зосередитися на вирішенні, зокрема, таких завдань:

1. Послідовно і максимально реалізувати задекларований на 2017 рік загальний змістовно-тематичний напрям основних публікацій у форматі національної правничої дискусії з найактуальніших питань юридичної науки, практики й освіти (ці питання перелічені у номерах № 11 і 12 журналу за минулий рік);

2. Особливу увагу приділити підготовці ювілейного номеру журналу, присвяченого 95-річчю від заснування, опублікувавши у ньому, зокрема, матеріали про його вплив на вирішення проблем вітчизняного правознавства і сучасної юридичної практики;

3. Запровадити практику анкетного опитування фахових юристів (включаючи й членів наукової ради та редколегії) щодо висвітлення у журналі нагальних проблем правотворчої та правозна-

вальної практики, організації юридичних досліджень, юридичної освіти, а також загалом функціонування журналу «Право України» (зокрема стосовно оптимізації його структури, змісту та художньо-технічного оформлення);

4. Удосконалити систему заходів стимулювання авторів найкращих статей та інших матеріалів, надрукованих у журналі. (Наприклад, «преміювати» їх можливістю безоплатної публікації у журналі іншої статті; запровадити інформування авторів тих статей з журналу, які, будучи розміщеними у міжнародних наукометричних базах даних, були згодом використані зарубіжними закладами чи науковцями.)

Сподіваємося, що завдяки таким, а також іншим заходам, журнал «Право України» не лише збереже, а й посилить свій позитивний вплив на розвиток вітчизняної правничої науки, удосконалення юридичної практики й освіти в процесі розбудови в Україні демократичної, соціальної, правової держави на засадах верховенства права.

Отож, вітаючи нинішніх і майбутніх шановних авторів нашого часопису та його читачів із Новим — для нас ювілейним! — роком, бажаю усім миру, добробуту, особистого і сімейного благополуччя та запрошую до ділової, творчої співпраці з науковою радою та редколегією журналу «Право України».